

תחת כפות רגלי הצדיקים. ובמה נשרפים? באש הפסא, שנאמר בו (דניאל ז) פְּרִסְיָה שְׂבִיבִין דִּי-נור גְּלַגְלוּהִי נור דְּלֶק. (ונהר דינור שופע וירוצא) מארבע חיות של אש שפּוֹבְבִים אֶת פּסָא הַדִּין, שהוא אֲדֻנְיָ, דִּין שֶׁל הַמַּלְכוּת דִּין.

ואותו נהר נאמר בו, (שם) נהר דינור שופע ויוצא מלפניו. נשמות הצדיקים טובלות ונטהרות בו, ונשמות הרשעים נדונים בו, ובוצעים לפניו כמו קש לפני אש, והינו אש אוכלת אש. יהו"ה הוא חמה. ונרתיקו - אֲדֻנְיָ וְהִינוּ הַסּוּד שֶׁפִּרְשׂוּהוּ, לַעֲתִיד לְבֹא מוֹצֵיא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חֲמָה מִנְּרַתִּיקָה; צְדִיקִים מִתְּרַפְּאִין בֵּה, וְרַשְׁעִים נְדוּנִים בֵּה.

ובמהחיות של פסא הדין הזה יורד אריה של אש לאכל את הקרבנות, אותם הממנים על כל איבר שחטא מחבל קטגור אחד, כמו שבאריה, עשה עברה אחת - קנה לו קטגור אחד. ומיד שיורדת אש של גבוה ושורפת את אותם איברים ופדרים ואמורים של פרים וכבשים ועתודים ועזים, יהו"ה שיורד כאריה של אש לשרף אותם, נשרפים האיברים שלהם, נשרפים המשחיתים שממנים עליהם, ומתפפרים חטאי ישראל, שהם איברי השכינה.

באותו זמן מתקרבות החיות הממנות על הזכיות, שהם מכפא הרחמים, שהיא תשובה, האם העליונה. ובמה מתקרבים? בשם יהו"ה שנגנס בהם. ומשום זה הקרבן ליהו"ה. שאין מי שיכול לקרב חיות ויסודות שלהם אלא שמו, שמקרב בשמו מים לאש, ולא מכבים זה את זה, ומקרב רוח לעפר ולא מפריד אותו.

באותו זמן, אלו השלמים, חיות ויסודות, ונקראים קדשים, שאין טמאים ביניהם. ועוד, שלמים

רגלי הצדיקים. ובמאי אתוקדון. באש דכורסאי, דאתמר ביה, (דניאל ז) כּוּרְסִיָּה שְׂבִיבִין דִּי נור גְּלַגְלוּהִי נור דְּלֶיק. (ונהר דינור נגיד ונפיק) מד' חיוון דאשא, דסרתין לכורסאי דדין, דאיהו אדני, דינא דמלכותא דינא.

והוא נהר, אתמר ביה, (דניאל ז) נהר די נור נגיד ונפק מן קדמוהי. נשמתהון דצדיקייא, טבלין ומתדכין ביה. ונשמתהון דרשיעי, נדונין ביה, ואתבעירו קמיה, פקש לפני אש, והינו אש אוכלת אש. יהוה איהי חמה. נרתיקה דיליה, אֲדֻנְיָ. (דף ר"א ע"א) והינו רזא דאוקמוה, לעתיד לבא מוציא הקדוש ברוך הוא חמה מנרתיקה צדיקים מתרפאין בה, ורשעים נדונין בה.

ומחיוון דכורסאי דינא, הוה נחית אריה דאשא למיכל קרבנין, אינון דממנן, על כל אבר דחב מחבל קטיגור אחד, כמה דאוקמוה, עשה עברה אחת, קנה לו קטיגור א'. ומיד דנחת אש של גבוה, ואוקיד לון לאלין אברין ופדרין ואמורין דפרים וכבשים ועתודים ועזים. יהו"ה דנחית כאריה דאשא לאוקדא לון, אתוקדון אברים דלהון, אתוקדון מחבלים דממנן עלייהו, ומתפפרין חובין דישראל, דאינון אברים דשכינתא.

במהו זמנא, חיוון מתקרבין דממנן על זכוון, דאינון מכורסאי דרחמי, דאיהי תשובה, אימא עלאה.

ובמה מתקרבין. בשם יהו"ה, דעאל בהון. ובגין דא, קרבן ליהו"ה. דלית מאן דיכיל לקרב חיוון ויסודין, לאעלאה שלם ביניהו, אלא שמיה, דקריב בשמיה מים לאש, ולא מכפה דא לדא, וקריב רוחא לעפרא, ולא מפריד ליה.

במהו זמנא, אינון שלמים חיוון ויסודין, ואתקריאו

לקרב חיות ויסודות להכניס שלום ביניהם אלא שמו, שמקרב בשמו מים לאש, ולא מכבים זה את זה, ומקרב רוח לעפר ולא מפריד אותו.

באותו זמן, אלו השלמים, חיות ויסודות, ונקראים קדשים, שאין טמאים ביניהם. ועוד, שלמים